

БУНТОВНИЦИ

В Е Р О Н И К А Р О Т

ПРЕВОД АНЕЛИЯ ЯНЕВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Insurgent*

INSURGENT Copyright © 2012 by Veronica Roth

Translation Copyright © 2012 by Veronica Roth

Published by arrangement with HarperCollins Publishers

Превод Анелия Янева

Редактор Виктория Бешлийска

Коректор Тереза Бачева

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2012

ISBN 978-954-27-0852-0

*На Неасън,
който си струваше всеки риск*

*Подобно на дивото животно, истината е твърде
силна, за да остане затворена в клетка.*

Из манифеста на кастата на Прямите

ГЛАВА ПЪРВА

Събуждам се с неговото име на уста.

Уи.

Още преди да отворя очи, отново го виждам как се строполява върху паважа. Мъртъв.

Аз го направих.

Тобиас се навежда към мен, ръката му е на лявото ми рамо. Вагонът подскача по релсите, а Маркърс, Питър и Кейлъб стоят край вратата. Поемам дълбоко въздух и го задържам, опитвайки се да се отърся от напрежението, което се надига в гърдите ми.

Само преди час нищо от случилото се не ми се виждаше реално. Сега обаче е друго.

Издишвам, но напрежението остава.

- Хайде, Трис - обажда се Тобиас, погледът му търси моя. - Трябва да скочим.

Прекалено тъмно е, за да разбера къде се намираме, но щом е време за слизане, значи трябва да сме близо до оградата. Тобиас ми помага да се изправя и ме побутва към вратата.

Останалите скачат един подир друг: първо Питър, после Маркърс и след това Кейлъб. Хващам Тобиас за ръката. Вятърът ни подема, щом заставаме близо до отворената врата на вагона, сякаш някаква ръка ме тласка обратно

там, където ще съм в безопасност.

Ние обаче се хвърляме в мрака и се приземяваме тежко. От удара раната от кушум в рамото ми ме пробожда. Прехапвам устни, за да не извикам от болка, и започвам да се оглеждам за брат ми.

- Добре ли си? - питам, когато го зървам да сеги в тревата на няколко крачки от мен и да разтвива коляното си.

Той кимва. Чувам го да подсмърча, сякаш преглъща сълзите си, и извръщам глава.

Скочили сме в тревата близо до оградата, на няколко метра от отъпкания път, по който камионите на Миротворците оставят храна в града. Вратата, през която излизат - тя е затворена сега - ни пречи да преминем оттамък. Оградата се извисява над главите ни, прекалено висока и нестабилна, за да се покатерим по нея, но и твърде здрава, за да я бутнем.

- Тук би трябвало да има стражи от Безстрашните - обажда се Маркърс. - Къде ли са?

- Сигурно са още под въздействието на симулацията - казва Тобиас - и сега са... - Замълчава. - Кой знае къде са и какво правят.

Ние прекратихме симулацията - тежестта на хард диска в задния ми джоб го напомня - но не останахме да видим какви са последиците. Какво ли е станало с нашите приятели, със съмишлениците ни, с лидерите и нашите касти? Вече няма как да разберем.

Тобиас приближава малка метална кутия отгясно на вратата и я отваря, откривайки клавиатурата вътре.

- Да се надяваме, че Ерудитите не са се сетили да сменят и този код - казва и набира поредица от числа. Спира на осмото поред и вратата се отваря.

- От къде на къде знаеш това? - пита Кейлъб. Гласът

му е надебелял от връхлетелите го чувства, толкова е плътен, че се чудя как още не го е задавил.

- Работех в контролния център на Безстрашните, наблюдавах системите за сигурност. Сменяхме кодовете само два пъти годишно - отговаря Тобиас.

- Голям късмет - казва Кейлъб. После внимателно поглежда Тобиас.

- Късметът няма нищо общо с това - отвръща Тобиас. - Хванах се на тази работа, за да съм сигурен, че някога ще мога да се измъкна.

Потръпвам. Говори за измъкване, сякаш сме в капан. Никога преди не съм приемала нещата така, но изглежда, съм била същинска глупачка.

Движим се плътно един до друг. Питър притиска към гърдите окървавената си ръка - тази, която аз прострелях - а Маркълс е сложил длан на рамото му и го прикрепя. Кейлъб бърше бузите си през няколко секунди. Усещам, че плаче, но не знам как да го утеша, нито защо аз самата не плача.

Излизам начело на групата. Тобиас крачи мълчаливо край мен и макар да не ме докосва, успява някак да ме придържа.

+ + +

Дребни светли точки в мрака са първият знак, че наближаваме централата на Миротворците. После малките квадратчета светлина се превръщат в светещи прозорци. В група дървени и стъклени постройки.

За да ги стигнем, първо трябва да минем през овощна градина. Краката ми затъват в рохкавата пръст, а над главата ми сплетените вейки образуват тунел. Сред листата висят тъмни плодове, готови да се откъснат от клоните. Острият и сладък мирис на гнили ябълки се

смесва в носа ми с уханието на влажна пръст.

Когато приближаваме, Маркър пуска рамото на Питър и излиза напред.

- Знам къде трябва да отидем - казва.

Превежда ни покрай първата постройка и ни насочва към втората сграда отляво. Всички къщи с изключение на оранжерии са направени от едно и също тъмно небоядисано и необработено дърво. Дочувам смях през отворените прозорци. Контрастът между този смях и тежкия камък, затиснал сърцето ми, е разтърсващ.

Маркър отваря някаква врата. Лунсата на каквото и да е мерки за сигурност щеше да ме стъписа, ако не се намирахме в централата на Миротворците. Те често претърпяват чертата между доверчивостта и глупостта.

Единственият звук в сградата е от скърцането на нашите подметки. Вече не чувам Кейлъб да плаче, но той и досега го правеше мълчаливо.

Маркър спира пред една отворена врата. В стаята седи Йохана Рейес, представител на Миротворците, и гледа втренчено през прозореца. Разпознавам я, защото е трудно да забравиш лицето ѝ, независимо дали си го виждал веднъж, или хиляди пъти. Плътната линия на белега, разсичащ едната ѝ страна, започва малко над дясната вежда и стига до горната устна; едното ѝ око е сляпо заради получената някога рана, която е и причина за фъфленето. Само веднъж я чух да говори, но го запомних. Ако не беше този белег, тя щеше да е красива жена.

- Слава богу! - възкликва Йохана, когато вижда Маркър. Тръгва към него с разтворени обятия. Но вместо да го прегърне, само леко докосва раменете му, сякаш си е спомнила внезапно отбращението на Аскетите дори от най-обикновен физически контакт. - Останалите от вашата група пристигнаха преди няколко часа, но не бяха сигурни дали

вие ще успеете – продължава тя. Явно говори за Аскетите, които бяха в скривалището заедно с баща ми и Маркър. Дори през ум не ми беше минало да се тревожа за тях.

Тя поглежда над рамото на Маркър, първо към Тобиас и Кейлъб, после към мен и най-накрая към Питър.

– Божичко! – възкликва, когато забелязва избилата кръв по ризата на Питър. – Ще извикам лекар. Мога да ви издействам разрешение да пренощувате, но утре нашата общност ще трябва единодушно да реши този въпрос. А тя... – Йохана спира поглед върху нас двамата с Тобиас – едва ли ще е във външност от присъствието на Безстрашни в нашия лагер. Сега, разбира се, ще ви помоля да ми предадете оръжието си.

Внезапно ми хрумва: как така е разбрала, че и аз съм от Безстрашните. Все още съм облечена със сивата роба. Робата на баща ми.

В същия миг мирисът на неговото тяло, смес от сапун и пот, се надига и ме удря в носа, изпълва ме цялата с неговото присъствие. Свивам ръце в юмруци толкова силно, че ноктите се връзват в плътта ми. „Не сега. Не сега.“

Тобиас слага длан върху своя пистолет, но когато и аз посягам да измъкна скритото си оръжие, той сграбчва ръката ми и я гърбва. След това вplitа пръсти в моите, за да маскира истинската си цел.

Давам си сметка, че е разумно да запазим поне един от двата пистолета. Въпреки това сякаш да почувствам огромно облекчение, ако бях предала и моя.

– Казвам се Йохана Рейес – представя се тя, протягайки ръка първо към мен, после към Тобиас. Поздравът на Безстрашните. Впечатлена съм, че познава обичаите на нашата каста. Все забравям колко са внимателни Миротворците, докато не се срещна лично стях.

– Това е Т... – започва Маркър, но Тобиас го прекъсва.

- Името ми е Фор - представя се. - Това са Трис, Кейлъб и Питър.

Само преди няколко дни единствена аз от Безстрашните знаех, че името му е Тобиас. Това бе частица от него, която той ми подари. Сега, извън територията на Безстрашните, си спомням защо крие истинското си име от света. То го свързва с Маркъс.

- Добре дошли в лагера на Миротворците. - Погледът на Йохана спира върху моето лице и тя ми се усмихва престолено. - Позволете ни да се погрижим за вас.

+ + +

Позволяваме им. Медицинска сестра от Миротворците ми дава мехлем - изобретение на Ерудитите за ускорено лечение - за да си намажа рамото, после придружава Питър до болничното отделение да му оправят ръката. Йохана ни повежда към столовата. Там откриваме част от Аскетите, които бяха в скривалището с Кейлъб и баща ми. Сюзън също е тук, както и неколцина от доскорошните ни съседи - те са насядали край гървените маси, дълги почти колкото помещението. Посрещат ни - особено Маркъс - с едва сдържани сълзи и потиснати усмивки.

Включвам се в ръката на Тобиас. Огъвам се под тежестта на хората от кастата на моите родители, на техния живот, на техните сълзи.

Един от Аскетите побутва чаша с димяща течност под носа ми и казва:

- Изпий това. Ще ти помогне да спиш, както помогна и на другите. Без сънища.

Течността е розово-червена като ягода. Грабвам чашата и я изпивам на един гъх. За няколко секунди нейната топлина раздвижва вътрешностите ми и сякаш отново

мога да изпитвам нещо. Докато пресушавам и последните
капки, започвам постепенно да се отпускам. Някой ме от-
вежда по коридора до стая с легло. Това е всичко.